

Sygnatura akt IV U 14/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Katarzyna Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2018 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania S. B.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 07 grudnia 2017 r. znak (...) - (...)

w przedmiocie zasiłku chorobowego

I. oddała odwołanie,

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV U 14/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. B. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 7 grudnia 2017 r. znak:(...), na podstawie której strona pozwana odmówiła wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego i jego wypłaty za okres od dnia 11 sierpnia 2017 r. do dnia 11 grudnia 2017 r. Wnioskodawca w uzasadnieniu odwołania wskazał, że niezdolność wnioskodawcy do pracy w okresie od dnia 11 sierpnia 2017 r. do dnia 11 grudnia 2017 r. spowodowana była inną chorobą niż niezdolność do pracy we wcześniejszym okresie zasiłkowym, a ZUS błędnie przyjął, że sam fakt istnienia kilku chorób w obu okresach niezdolności do pracy powoduje, że są to choroby współistniejące.

Strona pozwana w odpowiedzi na odwołanie (k. 7-8) wniosła o oddalenie odwołania od decyzji. W uzasadnieniu wskazano, że organ rentowy działał w oparciu o przepisy art. 83 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 i 9 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159). Zgodnie z wymienionymi wyżej przepisami zasiłek chorobowy przysługuje za okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem kolejnej niezdolności nie przekroczyła 60 dni.

Z dokumentów organu rentowego wynika, że wnioskodawca zatrudniony był w Komendzie Wojewódzkiej Policji we W. i otrzymał zwolnienie lekarskie m.in. od 30.01.2017 r. do 31.07.2017 r., a następnie od 11.08.2017 r. do 11.12.2017 r. W dniu 15.11.2017 r. została wystawiona opinia lekarska, w której stwierdzono, że choroby wnioskodawcy współistniały i nie występuje prawo do otwarcia nowego okresu zasiłkowego od 11.08.2017 r., mimo przerwy między zachorowaniami i zmianą numerów statystycznych.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. B. podlega ubezpieczeniom społecznym. Obecnie pobiera rentę.

(**dowód** : bezsporne)

S. B. choruje na miażdżycę uogólnioną, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę z powikłaniami, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, nerwicę sytuacyjną, epizody depresyjne oraz jest po amputacji kończyny w połowie uda lewego.

S. B. był niezdolny do pracy i uzyskała zwolnienie lekarskie z powodu cukrzycy, miażdżycy, zapalenia dróg oddechowych w okresie od 30.01.2017 r. do 31.07.2017 r. oraz z powodu zespołu depresyjnego w okresie od 11.08.2017 r. do 11.12.2017 r.

Niezdolności do pracy w obu tych okresach spowodowane były różnymi chorobami.

W okresie od 1.08.2017 r. do 10.08.2017 r. S. B. nie odzyskał zdolności do pracy. Przebywał w tym okresie na urlopie wypoczynkowym.

(**dowód** : opinia biegłego internisty z dnia 8.03.2018 r., k – 20, opinia biegłego psychiatry z dnia 23.04.2018 r., k – 37-38)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach ZUS oraz na opiniach biegłego internisty i psychiatry. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu, a nadto żadna ze stron ich nie kwestionowała. Żadna ze stron nie złożyła zarzutów do opinii biegłego.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego też odwołanie zostało oddalone.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisów art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159).

Zgodnie z przepisem art. 8 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl przepisów art. 9 ust. 1 i 2 tej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, w tym okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Ocenie Sądu podlegało więc ustalenie, czy wnioskodawca był niezdolny do pracy w okresie od 30.01.2017 r. do 31.07.2017 r. a następnie w okresie od 11.08.2017 r. do 11.12.2018 r. w związku z tą samą chorobą oraz czy w przerwie pomiędzy wystawionymi zwolnieniami lekarskimi, tj. od 1.08.2017 r. do 10.08.2017 r. odzyskał zdolność do pracy.

W ocenie Sądu, strona pozwana wydając zaskarżoną decyzję prawidłowo przyjęła, że w przypadku wnioskodawcy brak jest podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego.

Z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu cukrzycy, miażdżycy, zapalenia dróg oddechowych w okresie od 30.01.2017 r. do 31.07.2017 r., a od 11.08.2017 r. do 11.12.2018 r. z powodu zaburzeń depresyjnych.

Sąd przyjął za biegłymi, że niezdolność do pracy wnioskodawcy w obu tych okresach wywołana była tą samą chorobą.

W wyroku z dnia 06.11.2008 r. (II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124) Sąd Najwyższy wskazał, że „pojęcia „ta sama choroba” użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu”.

W dalszej kolejności Sąd badał, czy w okresie pomiędzy 1.08.2017 r. a 10.08.2017 r. wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy. W tym zakresie sąd za opiniami biegłych przyjął, że wnioskodawca zdolności tej nie odzyskał.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych. Z tych względów Sąd zasięgnął opinii biegłych, tj. internisty oraz psychiatry. Żadna ze stron nie składała zastrzeżeń do opinii, co pozwala na przyjęcie, że strony zgadzały się z ich wnioskami.

Na podstawie opinii biegłego psychiatry i opinii biegłego internisty Sąd ustalił, że S. B. ze względów psychiatrycznych oraz internistycznych nie był zdolny do pracy w okresie pomiędzy 1.08.2017 r. a 10.08.2017 r.

Biegli wskazali, że brak jest dowodów pozwalających na przyjęcie, że wnioskodawca w tym okresie odzyskał zdolność do pracy. W szczególności S. B. nie przedstawił zaświadczenia lekarza medycyny pracy dopuszczającego go do pracy, ani też zaświadczenia lekarza prowadzącego wcześniejsze leczenie o zakończeniu leczenia lub o zdolności do pracy.

Sąd uwzględnił sporządzone opinie biegłych, przyjmując je jako podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Opinie powyższe charakteryzowały się spójnością, były konkretne i logiczne, a ich wnioski nie budziły wątpliwości. Podkreślenia przy tym wymaga, że powołani w sprawie biegli są doświadczonymi specjalistami w swojej dziedzinie, odpowiadającej kategorii schorzeń stwierdzonych u wnioskodawcy.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, opublikowany w systemie Lex). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych w sprawie opinii, opinii nie kwestionowała nadto żadna ze stron. Z tych względów Sąd uznał przeprowadzone opinie za wiarygodny dowód w sprawie, mogący stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego, opierając się przede wszystkim na ustaleniach poczynionych przez biegłych, Sąd uznał, że niezdolności do pracy w okresie od 30.01.2017 r. do 31.07.2017 r. oraz od 11.08.2017 r. do 11.12.2017 r. spowodowane były różnymi chorobami, a w okresie od 1.08.2017 r. do 10.08.2017 r. S. B. nie odzyskał niezdolności do pracy.

Powyższe okoliczności skutkowały oddaleniem odwołania wnioskodawcy i orzeczeniem jak w punkcie I wyroku (art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

(Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.